

højtærede Forsvarsminister har omtalt. Vi have ikke haft med dem at gøre i Forsvarskommissionen. Jeg har ikke været med paa dem og har heller ikke nogen Sympati for dem, bortset fra den Strid, der har været i det andet Ting om det nordre Fløjforts Deling. — Om disse tre Spørgsmaal som Helhed taget vil jeg sige, at jeg kan strække mig meget vidt for at faa Fred og Ro om den foreliggende Sag. Jeg vil af ganske Hjerter ønske, at det kunde lykkes os at faa Fred og Ro om denne Sag, og derfor er det muligt, at jeg kan strække mig saa vidt, at jeg kan stemme for alle disse tre Punkter, dersom vi dermed havde Sagen klar og opnaaet Fred og Ro. Men det er givet, at vi ikke faa Fred og Ro. Ligesom Forsvarssagen, særlig Københavns Befæstning, har været Brændpunktet ved alle Valg lige siden 76, er det givet, at den nu afsluttede Overenskomst vil indeholde Spiren til fortsat Krig i de næste 12 Aar, og at den lige saa længe vil blive Brændpunktet ved alle Valg. Jeg kan derfor ikke se, at der kan være Tale om, at vi kunne faa Ro om denne Sag. Tværtimod ville vi faa en oprivende Strid, navnlig naar det lakker ad Enden med de 12 Aar . . . Saa er der en Ting til, som gør Sagen endnu mere betænkelig for mig, og det er følgende: I alle de Aar, i alt Fald i de sidste 20 Aar, har man, naar der har været Tale om ekstraordinære Foranstaltninger til Forsvarssagens Fremme, ogsaa altid talt om Kastellet's Salg . . . Det er en Tale, jeg har hørt saa tidt, at dersom der skulde træffes ekstraordinære Foranstaltninger, saa skulde Kastellet sælges. Jeg har ikke hørt andet i Forsvarskommissionen, og dens Flertal henstiller udtrykkelig først og fremmest at sælge Kastellet. Endelig kan jeg paaberaabe mig den forrige Regering. I de Forslag, som blev forelagte i Folketinget den 12. Februar i Aar, siges det i Anmærkningerne til Lovforslaget, at naar der tales om at sælge Grunde tilhørende Krigsministeriet, tænker man først og fremmest paa Kastellet, fordi det er noget, der vejer til, det er en kostbar Grund, og det indbringer altsaa mest. Men nu foreslaas det af de fire Grupper i det andet Ting, at Kastellet skal ikke sælges . . . Det er jeg ikke saa tryk ved, jeg er meget betænkelig derved, ikke fordi jeg paa nogen Maade nærer Mistillid til den nuværende højtærede Forsvarsminister, jeg tror ikke, at han nogen Sinde vil fremkomme med Forslag om noget nyt i Retning af Landbefæstning og saa sige som saa: Vi have jo Penge nok; naar vi sælge Kastellet, kunne vi tilvejebringe dem uden at paalægge Vælgerne nogen yderligere Byrde^{*)} . . .

*) Forsvarsministeren svarede hertil (L. Sp. 164): „Der er under denne Forhandling nævnt Spørgsmaalet om at sælge